

μένο.
 «Μα περάσανε τόν δρόμο τών θυγατέρων τού Γολγοθά, μπή-
 καν ό σε μια σκοτεινή αβύσσ, ανεβήκανε τρία πατώματα, κι' έπειτα
 μπήκανε στην καμαρά της. Έκεινη άναψε την λάμπα.
 — Ουφ! ελε η Ίριμα, με φωνή ειχαριστημένη, τώρα είμαστε
 στό σπήτι μας.

Γ'.
 Στην κάμαρα αυτή βρισκόνανε τέσσερες καρέκλες, ένα παλιό
 κομοδίνο, ένα τραπέζι, ένα παλιό κρεβάτι και ένα μαγκάλι για
 τό σιδερωμα. Παντού γύρω εΐταν καθαριότης και τάξη.
 Σε λιγάκι άναψε τό μαγκάλι.
 Η Ίριμα πού εΐστατο στην σούπα και έφτιανε μία όμελέττα ά-
 κοουσε έξωφρα άνασταναγματο. Γύρωσε ξυφανισμένη και είδε τόν
 Μπίμπη ν' άπλώνει να κοκκλιασμένα χέρια του στή φωτιά και να κλάιη!
 — Τι έχεις λοιπόν και κλάεις; τόν ρώτησε.
 — Τι ώσσοφη πούνη η φωτιά! ελε αυτός με θλίψη, γελώντας
 και κλαίοντας μαζί, ελε καλλίτερα άπ τό λουκανικο... μα
 αύριο...

— Αύριο; Αύριο μά τόν Θεό...θά προπαθήσω να σέ βάλο στό
 νοσοκομείο, έτσι ελε η θεός σου! Άπόψε θά κοιμηθής; στό
 κρεβάτι μου και έγω σ' ένα στρώμα μέσα στό καμαράκι.
 — Έτσι κι' έγινε. Έφραγαν και κοιμήθηκαν.

Ο Μπίμπης δέν μπήκε στό νοσοκομείο.
 Διηγήθηκαν ό ένας στόν άλλον την ιστορία τους πού έμοιαζε
 καταπληκτικά. Και οι δύο δέν γνωρίζανε ούτε πατέρα, ούτε μάνα.
 Η Ίριμα όφρανή άπό έξ γρονθών ανατράφηκε άπό
 μία πλούστρα Μαρίνα, μια μπικρού πού μεθούσε και
 τή χτυπούσε με τό παρηκρό. Η Μαρίνα πέθανε
 κατότιν και η Ίριμα πούχε μάθει να πλένη εργαζό-
 μενε όλη την εβδομάδα για να μπορέση να ζήση.

Ο Μπίμπης θυμόνανε πως σάν ήταν παιδί γύριζε
 στούς δού μου; και παλούσε αϊνη χροα για να το που-
 λιά. Άλλάζε πολλές τέχνες; μά δέν ήταν τυχερός σάν
 την Ίριμα να βρη καμιά σάν τή γρη Μαρίνα να
 του μάθη μια τέχνη. Άμα όρχιζεν ό γεμιστάς χορός;
 δουλειά και χορός φρεμι, κανένας δέν τόν ήθελε βλε-
 ποντας τή χάλια του, και έτσι έγινε άλήτης καιζόστε
 άνω; μπορούσε. Κοιτόνανε όπου έβρισκο, πάντοτε
 άναναος και άρωστος; μά και πάντα τίμιος.

Η Ίριμα μονάχη καθώς ήταν, χωρίς φαμίλια,
 αισθάνθηκε ευσπλαχνία για τόν άλήτη και σιγά σιγά
 ή συμπάθειά της μεταβλήθη σε μητρικήν αγάπη.

Δ'.

Όχτώ μέρες περάσανε και ό Μπίμπης ήταν κρεβ-
 βατωμένος σπήτι της. Σιγά-σιγά δυνάμιανε με τις πε-
 ρικοποιήσεις της Ίριμας. Ό βήχας ελε λιγοτέγη, τό
 πρόσωπό του άρχιζε να ξεκιτρινίζη και να παχύνη.
 Η Ίριμα έβλεπε αυτή τή φρεστική καλλιτέρεσει και
 ελε μια κρηφή ελπίδα.

— Πέρνει επάνω του, ελεγε. Φαίνεται θάτανε κα-
 τήρους;...

Ήταν συγκινημένη και σάν περνούσε κοντά του
 του έπιανε τό χέρι και τό φιλούσε.

Τέλος ό Μπίμπης έγινε καλό σηκωμένος και άρχισε
 να την βοηθή όσο μπορούσε. Κοιβαλούσε τό στήμα
 στό πλυντήριο, κατότιν στά σπήτια των παιδιών και
 συχνά έκοπώνιζε τή άσπρόχροα.

Ύστερα για να μπορέση να φέρη και αυτός κα-
 νένα κ ρδος στό σπήτι, μια βραδεία την ρώτησε αν
 μπορούσε να του διεΐση είκοσι φράγκα.

Η Ίριμα άνασταναζε και του έδωσε τό μόνα 80 φράγκα πούχε
 για τό νοτί.

— Πάστα του ελε; ως ότου όμοσ με πληρώσουν οι πελάται
 πού μου χρωσάνατε τό πλυντήρι, θά τρώμε άγοραζόντας βερσεό...

— Έγνοια σου, ελεπε ό Μπίμπης με πεποιθήσει.

Την άλλη μέρα ό Μπίμπης πήγε πολύ πρωί στό ψιράδικα με
 ένα πανέρι σό κάθε μερίτσο. Άγόρασε φρεια και τή διαλιλούσε
 όλην την ήμερα στούς δρόμους. Τό βοάδι μετρώνας τή λεπτά
 βοήσε πώ; ελε κέρδος τέσσερα φράγκα. Άπ' εκείνη τή στιγμή χα-
 κόμενος; και ορέβτες έφρανε τό κέρδος; στην Ίριμα κάθε βραδυ.
 Η άνοιξής έφρασε. Μία Κυριακή τ' άπόγευμα και οι δύο καλό
 φορεμένοι πήγανε στό δάσο τών Βιγενωθών μ' ένα καλήφι γεμιστό
 φαγητό και φάγανε πόνο στην προσινάδα.

Ο ήλιος λαμποκοπούσε, στά δένδρα κλαίδοσαν τό πουλιά.
 Άτέφραγαν τό μέρη πού ήταν κόσμος; και καθήκανε στό βάθος τού
 δάσου. Καθήσανε στά άνθισμένα χροτάρια και άγκυλισμένοι τρώ-
 γανε και μιλούσανε. Όταν βγήκανε άπ τό δάσο, άγαπιώντανε πε-
 ρισσότερο άπό πριν.

Ε'.

Τό ειδύλλιο αυτό βστάζε λιγο καιρό στην φτωχή καμαρούλι
 τους. Όταν έφρασε τό φθινόπωρο ό βήχας τού Μπίμπη ξανάρχισε
 τρώειρός και άτελειώτος. Τού έξορίζε τή σπήθεια!

Ένα πρωί πού έπερε τσανό χιονί, ό Μπίμπης; δέ; μπορέσε να
 σηκωθί και δέν ξεκινηθήθηκε πια άπ τό κρεβάτι του!..

Έτσι τρεξί; μήνες; η Ίριμα καταβελήμένη, χωρίς λεπτώ, μέρα και
 νύκτα τόν περιποιόνανε με αγάπη και όμοιη.

Ένα βραδυ τέλος; ό Μπίμπης πέθανε στην άγκαλιά της. Την

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΠΝΙΣΤΑΣ

ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΟΥ

Τό Ένεργητικόν του.

Σκοτώνει την άνίαν (την στενοχωρία, την άηδίαν του βίου) η
 την καθιστά όλιγοτερον όδονηράν.
 Κατευάζει τούς καρδιαιούς και τούς ήθικούς πόνοους.
 Φέρει κάποια γαλήνη εις τόν σκασιμωδικόν έρεθισμόν όλων τών
 κακοιοούντων εις τούς πόλεις.
 Καθιστά όλιγοτερον κατεπιέουσας την άνάγκην της τροφής.
 Είνε η όλιγοτερον δαπανηρά πόησις του πτοχού.
 Άναζωογονει παροδικώς τό πνεύμα.
 Γίνεταί παραίτιος νέον βιομηχανιών και πλουτίζει όχι όλιγον
 κόσμον.
 Εύνοει την περισταλικήν κίνησιν τών έντέρον.

Τό Παθητικόν του.

Έξισθενίζει τούς μυώνας.
 Έξισθενίζει και διαταράσσει τά πεπτικά όργανα.
 Έξισθενίζει την έπιθυμίαν του έρωτος.
 Άδυνατίζει την θέλησιν και τόν νούν.
 Έρεθίζει τά αναπνευστικά όργανα.
 Προκαλεί ειδικών παθήσεων του φάρυγγος.
 Προδιαθέτει εις την φησίαν και εις τό άσθμα.
 Προκαλεί παλημούς και παραδόξους καρδιακάς
 νευρώσεις.

Προκαλεί πύρωσιν του στομάχου.
 Έπιβραδύνει και διαταράσσει την άνάπτυξιν τών
 έφριβων.
 Έντοτε προκαλεί ίδιον τύπον άμαυρώσεως (τυ-
 φλώσεως).
 Προδιαθέτει εις την άργίαν και την μέθην.
 Χιλιακώνει τόν οργανισμόν και βραχύνει τόν βίον.
 Έπιβραδύνει τόν προϋπολογισμόν του πτοχού με
 περιττά έξοδα.
 Έλαττώνει ένός λαού τόν όγκον της εργασίας.
 Είς ειδικάς περιπτώσεις προκαλεί σοβαράς δηλη-
 τηρώσεις.

Απομακρύνει (*) τόν άνδρα από την συντροφία
 τών κυριών.

Έλαττώνει την γενικην ευαισθησίαν και εξαντλεί
 όστω την πλιν τών ύγιειντέρον ήθωνδν.

Σημ. * Μοικέτου. Σήμερον πλέον πού καπι-
 ζουν και οι κυρίαί τό άνωτερό είναι άπαράδεκτον.
 Ένα όμοσ έλημορήνησε ό ιατρος μας. Ότι έξ αιτίας
 του καπνισματος; πηγαίνεις συχνά στό παιθιαμα και
 πληρώνεις πρόστιμον... ένεκα η Αστυνομία τών
 Πόλεων. Ο Ίατρος όας

ANEMONES

Τής άμαθίας ελε και τουτο να σκεπάζη την άδυ-
 ναμίαν της μέτων τυράνων την βίαν. Κοραξή
 Ό στρατιωτικός και ό διοικητικός νοτί; οδδέ-
 ποτε ήυδοκίμησον άνευ της παιδείας.

Κ. Παπαρηγόπουλος
 Τίποτε δέν δροσίζει τόσο τό αίμα, όσον καλή
 τις πράξις.
 Η έλπίς ελε η βακτηρία της ζωής; τό φός της νεότητος; κα-
 θώς; και του γήρατος. Άνευ αυτής; η ζωή ήθελεν εΐσθαι σκότος.
 Σατομποριάν
 Ό έρωσ ελε ούράνιος άναπνοή εκ της αδρας του παραδείσου.
 Β. Ούγκώ

